

Kribbe kan echter ook zijn een soort van vaatwerk, een bak, in de vorm van een kom of schotel, die arbeiders diende, om uit te eten. Zulk een schotel was wel zo groot, dat een pasgeboren kind er in gelegd worden kon; dat hij strekken kon tot een wieg. En bij gebrek aan ruimte kon zulk een wieg gemakkelijk worden opgehangen.

De situatie wordt dan deze: Jozef en Maria hebben hun intrek genomen in een kleine opperkamer voor gasten; het kind Jezus wordt in een „kribbe“ gelegd, die van de zoldering aan enkele touwen neerhangt.

Dus geen voederbak voor dieren; nog minder de dieren zelf aanwezig bij de geboorte.

Gaat er zo niet veel verloren van de poëzie van het gebeuren? Dat is op zichzelf niet erg. Maar wordt zo niet de nederigheid der geboorte opgeheven? Allermindst: of is dit geen armoede, dat de Heiland der wereld niet eens een echte wieg had, als andere kinderen? Dat hij geboren werd in zulk een klein kamertje, dat zelfs zijn geïmproviseerde wieg geen behoorlijke plaats kon krijgen?

„Zij wond hem in doeken.“ Dat was heel

gewoon; dat deed men bij ieder kind. Toch heeft het zijn betekenis, dat dit van Jezus wordt gemeld.

In Ezech. 16 : 4 wordt gesproken van Jeruzalem, dat als een te vondeling gelegd kind is behandeld. Dit kwam o.a. hierin uit, dat het niet „in windselen gewonden“ was. Dit was dus een teken van een onecht kind. Later zal zulke verdachtmaking tegenover Jezus worden uitgesproken. En om deze reeds bij aanvang te ontzenuwen, wordt verhaald, dat hij, als een echt kind, terstond is erkend: hij werd in doeken gewonden.

Zo heeft nieuwere onderzoeking licht doen vallen, ook op de geschiedenis van Jezus' geboorte. Moeten we niet veel missen, wat onze verbeelding toespreekt? Gaat er niet veel aantrekkelijks verloren? Inderdaad, als we slechts blijven zien op het uitwendige. Maar de eigenlijke betekenis wordt niet minder. De vernedering van Gods Zoon, in het vlees gekomen, komt schrill uit. En met behoud van deze waarheid, moeten we dankbaar zijn, als het Woord Gods duidelijker voor ons wordt en onze voorstelling verhelderd wordt.

Geschreven voor iemand die vergiffenis nodig had.

Gedankt moet zijn voor veel vergeven,
Want dikwijls overtreden wij
En doen of wij nog los en vrij
Beschikken over eigen leven.

Wij voelen tijdens het zondigen niet
Wat wij verscheuren en ontstelen:
Vreugd die we elkander toebedelen,
Het hoogst geluk wordt diepst verdriet.

Wat aan een vreemde werd beloofd,
Wat ons misschien werd opgedrongen,
Heeft de twee-enigheid verwrongen,
Van alles twee ineens beroofd.

VERGEVENDE LIEFDE

Dan volgen dagen vaal van smaad,
Berouw en kommer onverwonnen,
Tot eindelijk het onbezonnen
Spel over ons als oordeel gaat.

En als zich reeds aan ons voltrekt
Het vonnis van het dodend scheiden,
Wil de verlaatne voor ons lijden
En wordt ons leven opgewekt.

Zuiver door water en door vuur,
Mogen wij weer de hemel vinden,
Want aan het hart van de beminde
Vrede genieten zonder duur.

WILLEM DE MERODE.

